

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.840 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: bij X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 september 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat E. STESENS en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 13 januari 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 18 februari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 18 februari 2004 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 april 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing.

Tegen voormelde beslissing van 13 april 2004 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep wordt op 25 september 2007 verworpen.

Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in.

Op 10 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 10 juni 2005 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 december 2005 neemt de Commissaris-generaal opnieuw een bevestigende beslissing.

Tegen voormelde beslissing van de Commissaris-generaal wordt een beroep ingesteld bij de Raad van State. Deze procedure is nog hangende.

Op 8 juni 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...)De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Betrokkene kwam België binnen op 01.04.2004 en vroeg voor een eerste maal asiel aan. Deze eerste asielprocedure werd op 14.04.2004 afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk, weigering van verblijf’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 16.04.2004 tot 04.04.2005 illegaal in België.

Op 05.04.2005 vroeg betrokkene voor een tweede keer asiel aan, deze asielprocedure werd op 23.12.2005 eveneens afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk, weigering van verblijf’ door het CGVS. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 23.12.2005 tot 16.02.2006 illegaal in België.

De duur van de asielprocedures (namelijk 3 maand voor de eerste en 8 maand voor de tweede procedure) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Een derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden niet in behandeling genomen, respectievelijk na 4 dagen, na 1 maand en na 1 maand. Betrokkene verbleef tussen deze asielaanvragen telkens illegaal in het land, zo ook tussen zijn vijfde asielaanvraag en de behandeling van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Het beroep ingesteld bij de Raad van State op 07.05.2004 werd verworpen op 25.09.2007. (RVS, arrestnr. 174.850)

Het feit dat betrokkene nog een tweede beroepsprocedure lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als grond tot regularisatie.

De advocaat van betrokkene haalt verschillende argumenten aan waarmee hij het verblijf van betrokkene wil geregulariseerd zien. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het heeft over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde (zgn. humanitaire redenen) die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat uit deze aanvraag art 9.3 niet kan worden opgemaakt welke elementen nu precies bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Zo haalt de advocaat van betrokkene de elementen: integratie en persoonlijke problemen in het land van herkomst, zowel aan als zijnde buitengewone omstandigheden, evenals zijnde humanitaire redenen. Er dient dus met andere woorden vastgesteld te worden dat de advocaat het onderscheid tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid wat betreft deze elementen niet respecteert.

Wat betreft de onmogelijkheid om terug te keren naar Iran; betrokkene hoeft het Belgisch grondgebied niet te verlaten daar hij nog over een geldig attest van immatriculatie beschikt, in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet valt onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste en opzettelijke fraude en dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)

2. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Verzoeker betoogt onder meer dat geen enkele motivering werd verleend aangaande de humanitaire redenen welke ten gronde werden aangehaald, waaronder de inspanningen welke door verzoeker werden geleverd tot het zich toe-eigenen van de Nederlandse taal, zijn integratie en sociale bindingen met België.

In haar nota stelt de verwerende partij dat verzoeker niet duidelijk is geweest voor wat betreft de redenen die hem machtigen meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven waardoor werd beslist dat een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag niet mogelijk was.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard zodat aangenomen werd dat hij geldige buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoeker werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt gesteld *“mijn cliënt kan zich beroepen op volgende buitengewone en humanitaire redenen”*:

- *Dat hij van bij zij aankomst in België ernstige inspanningen heeft geleverd om zich de Nederlandse taal eigen te maken (verzoeker preciseert welke cursussen hij allemaal gevolgd heeft en verwijst naar verklaringen dienaangaande) en zich volledig te integreren.*
- *Dat hij verblijft in een lokaal opvanginitiatief te Rijkevorsel alwaar hij met de andere bewoners een zeer goed contact heeft met de andere bewoners evenals met het personeel. Verzoeker verwijst naar een verklaring van een maatschappelijke assistente.*
- *Dat hij geïntegreerd is in België en in de lokale omgeving van Rijkevorsel en Antwerpen vele vriendschappen heeft opgebouwd. Verzoeker verwijst naar verschillende verklaringen.*
- *Dat het onmogelijk is het grondgebied te verlaten omdat bij een eventuele terugkeer de vervolging tegen zijn persoon zal worden verder gezet.*

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“(…)De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Betrokkene kwam België binnen op 01.04.2004 en vroeg voor een eerste maal asiel aan. Deze eerste asielprocedure werd op 14.04.2004 afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk, weigering van verblijf’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 16.04.2004 tot 04.04.2005 illegaal in België.

Op 05.04.2005 vroeg betrokkene voor een tweede keer asiel aan, deze asielprocedure werd op 23.12.2005 eveneens afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk, weigering van verblijf’ door het

CGVS. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 23.12.2005 tot 16.02.2006 illegaal in België.

De duur van de asielprocedures (namelijk 3 maand voor de eerste en 8 maand voor de tweede procedure) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Een derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden niet in behandeling genomen, respectievelijk na 4 dagen, na 1 maand en na 1 maand. Betrokkene verbleef tussen deze asielaanvragen telkens illegaal in het land, zo ook tussen zijn vijfde asielaanvraag en de behandeling van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Het beroep ingesteld bij de Raad van State op 07.05.2004 werd verworpen op 25.09.2007. (RVS, arrestnr. 174.850)

Het feit dat betrokkene nog een tweede beroepsprocedure lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielpprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als grond tot regularisatie.

De advocaat van betrokkene haalt verschillende argumenten aan waarmee hij het verblijf van betrokkene wil geregulariseerd zien. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het heeft over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde (zgn. humanitaire redenen) die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat uit deze aanvraag art 9.3 niet kan worden opgemaakt welke elementen nu precies bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Zo haalt de advocaat van betrokkene de elementen: integratie en persoonlijke problemen in het land van herkomst, zowel aan als zijnde buitengewone omstandigheden, evenals zijnde humanitaire redenen. Er dient dus met andere woorden vastgesteld te worden dat de advocaat het onderscheid tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid wat betreft deze elementen niet respecteert.

Wat betreft de onmogelijkheid om terug te keren naar Iran; betrokkene hoeft het Belgisch grondgebied niet te verlaten daar hij nog over een geldig attest van immatriculatie beschikt, in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet valt onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste en opzettelijke fraude en dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar ze in haar nota stelt dat een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag niet mogelijk was door het feit dat verzoeker geen duidelijk onderscheid heeft gemaakt in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tussen de buitengewone omstandigheden, die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen en de humanitaire redenen, die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag dezelfde elementen zowel als buitengewone omstandigheid als humanitaire redenen ingeroepen. Samen met de verzoeker dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij nagelaten heeft te motiveren aangaande de humanitaire redenen welke ten gronde werden aangehaald, waaronder de inspanningen welke door hem werden geleverd tot het zich toe-eigenen van de Nederlandse taal, zijn integratie en sociale bindingen met België. Een schending van de motiveringsplicht is aangetoond.

Aangezien de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen zij niet verder te worden onderzocht.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 september 2008 genomen ten aanzien van X waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard .

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.